

Liikenne- ja viestintäministeriö

Lausuntopyyntönnne 15.6.2015 LVM/1114/03/2014

ESITYSLUONNOS YHTEISRAKENTAMIS- JA YHTEISKÄYTTÖLAIKSI

Liikenne- ja viestintäministeriö on pyytänyt oikeusministeriöltä lausunnon luonnoksesta hallituksen esitykseksi yhteisrakentamis- ja yhteiskäyttölaiksi. Oikeusministeriö toteaa lausuntonaan seuraavan.

1. Soveltamisala

Yhteisrakentamis- ja yhteiskäyttölain 1 §:ssä lain soveltamisala hahmottuu epäselvästi ja epätäsmällisesti. Perustelujen mukaan (mm. s. 40) yhteistoiminnan yhtenä osapuolena olisivat aina viestintäverkot, mutta tämä ajatus ei käy ilmi säännöksen sanamuodossa. Perustelujen mukaan tarkoituksena myös on, että teleyritysten väliseen yhteistoimintaan sovellettaisiin ensisijaisesti tietoyhteiskuntakaarta ja vain toissijaisesti ehdotettua lakia. Tämäkään ei käy ilmi lakiehdotuksen soveltamisalasäännöksistä. Lisäksi perusteluissa todetaan, että laajakaistatukilain veloitteet yhteistoimintaan olisivat ensisijaisia lakiehdotukseen nähden, mutta tämä ei näy lakiehdotuksen soveltamisalasäännöksissä.

Soveltamisalasäännöksessä nimetään eri verkkotyypit hyvin yleispiirteisillä käsitteillä ("energia-, liikenne- ja vesihuoltoverkot"). Onko sääntelyn kannalta täysin selvää, että esimerkiksi käsite "vesihuoltoverkot" ei sisällä käyttövesiverkkoja, vaan ainoastaan hulevesi- ja jätevesiviemäriverkot? Perustelujen mukaan käyttövesiverkko jää direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle, ja näin on ajateltu tapahtuvan myös kansallisessa sääntelyssä. Myös energia- ja liikenneverkkojen sisältö jää perusteluissa määriteltäväksi (esim. maantiet, rautatiet, lentoasemat, satamat sekä kaasu-, kaukolämpö- ja kaukojäähdytys- sekä sähköverkot). Lain soveltamisalaan kuuluvia verkkotyyppiä tulee täsmentää lain tasolla.

Laissa tarkoitettujen verkkotyyppien rakentamisesta ja käytöstä säädetään niitä koskeissa erityislaeissa (esim. maantielaki ja ratalaki), joiden sisältöä myös ehdotuksen yleisperusteluissa on kuvailtu kattavasti. Yhteisrakenta-

\\ohna01\Data\OM92xx\LAVO\YHTEINEN\LAUSUNTO\2015\lvm 2708
(verkkojen yhteiskäyttö) tkm.docx

Käyntiosoite
Kasarmikatu 25
HELSINKI

Postiosoite
PL 25
00023 VALTIONEUVOSTO

Puhelin
02951 6001

Faksi
09 1606 7730

Sähköpostiosoite
oikeusministerio@om.fi

mis- ja yhteiskäyttölain soveltamissäännöksistä tai niiden perusteluista ei kuitenkaan käy ilmi lain suhde eri verkkotyyppejä koskevaan erityislainsäädäntöön. Ainakin ehdotuksen perusteluissa olisi tarpeen selventää, että kutakin infrastruktuuria koskeva lainsäädäntö asettaa aina reunaedellytykset yhteisrakentamiselle ja -käytölle, eikä ehdotettavalla lailla ole tarkoitus vaikuttaa esimerkiksi infrastruktuuria koskevien rakentamisturvallisuuteen liittyvien määräysten soveltamiseen.

Lakiehdotuksen veloitteet yhteiskäytöstä ja yhteisrakentamisesta ulottuvat esimerkiksi myös tieverkostoon (maantiet, yksityistiet, kadut). Tältä osin on otettava huomioon, ettei ehdotettu 3 § yhteiskäytöstä voi syrjäyttää tele- ja sähköverkkotoimijan veloitetta saada muuhun lainsäädäntöön perustuva lupa tienylläpitäjältä tieverkoston käyttöön. Tieverkostot voivat muodostua verkkojen yhteiskäytössä ja –rakentamisessa keskeisiksi, kun ilmajohtoja nykyisin käyttävää haja-asutusalueiden sähköverkkoa laajamittaisesti maakaapeloidaan ja sähköverkkoon liitetään televerkkoja. Jatkovalmistelussa olisi tarpeen vielä harkita yleisemminkin, tulisiko lakiehdotuksen soveltamisalasäännöksissä selvyyden vuoksi viitata muun lainsäädännön edellyttämiin lupiin ja muihin vaatimuksiin.

Soveltamisalasäännösten mukaan lakia ei sovelleta verkkotoimijoihin, joiden toiminta kohdistuu vähäiseen käyttäjämäärään, on alueellisesti suppeaa ja taloudellisesti vähämerkityksellistä. Jatkovalmistelussa tulisi vielä selvittää, voitaisiinko tätä soveltamisalan rajausta täsmentää.

Oikeusministeriö korostaa, että laissa ehdotetaan verkkotoimijoiden omaisuudensuojaan ja elinkeinotoimintaan merkittäviä rajoituksia, joiden sääntelyssä tulisi noudattaa perusoikeusrajoituksiin liittyviä täsmällisyyden ja tarkkarajaisuuden vaatimuksia. Oikeusministeriön mielestä lakiehdotuksen soveltamisalasäännökset edellyttävät jatkovalmistelussa vielä tarkistamista yllä mainituilta osiltaan.

Lisäksi oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että yhteiskäytölle ja –rakentamiselle ehdotetaan laajaa soveltamisalaa, vaikka on selvää, että käytännössä yhteiskäytön ja yhteisrakentamisen tarve kohdentuu ennen muuta tele- ja sähköverkkoihin. Esitysluonnoksen perusteluissakin todetaan, että vesihuoltoverkosto, kaukolämpö- ja kaukojäähdytysverkot, maakaasuverkot sekä lentoasemat ja satamat samoin kuin raideliikenteen ja maantietunneleiden ohjausjärjestelmät jäävät teknisen soveltumattomuuden tai muiden syiden vuoksi kokonaan pois yhteistoiminnan piiristä. Sähköverkkojenkin osalta yhteistoimintamahdollisuus rajautuu lopulta vain maakaapeloituihin keski- ja pienjänniteverkkoihin (suurjänniteverkot ovat yhteistoimintaan teknisesti soveltumattomia kuten myös ilmalinjoina rakennetut sähköverkot).

Näistä syistä ehdotetun laajuinen soveltamisala herättää kysymyksiä siitä, onko ehdotetuille rajoituksille osoitettavissa hyväksyttävä peruste ja painava yhteiskunnallinen tarve sekä täyttävätkö rajoitukset kaikilta osin oi-

keasuhtaisuuden vaatimuksen siten kuin perusoikeusrajoituksilta edellytetään. Perusteluista ei selvästi käy ilmi, sallisiko direktiivi tältä osin ehdotettua rajatumman soveltamisalan kansallisessa sääntelyssä.

Lakiehdotuksen 1 §:n 1 momentin viimeisessä virkkeessä todetaan virheellisesti, että lakiehdotuksessa säädetään kiinteistön ja rakennuksen fyysisen infrastruktuurin ja sisäisen viestintäverkon rakentamisesta, vaikka tämä sääntely sisältyy esitysluonnoksen 2. lakiehdotukseen.

2. Yhteiskäytöstä ja yhteisrakentamisesta kieltäytymisen perusteet

Lakiehdotuksen 3 §:ssä luetellaan tyhjentävästi sallitut yhteiskäytöstä kieltäytymisen perusteet. Oikeusministeriö kiinnittää tältä osin huomiota siihen, että yleisen ja kansallisen turvallisuuden vaarantumisen arviointi voisi jäädä kokonaan yksityisen tahon vastuulle yhteiskäytön myöntämistilanteissa, sillä yhteiskäytöstä sovittaessa asia ei ohjaudu lainkaan viranomaisen arvioitavaksi.

Käytännössä verkkojen rakentamista koskevat turvallisuusvaatimukset huolehtivat jo sinänsä yleisen turvallisuuden noudattamisesta. Kansallinen turvallisuus voi kuitenkin koskea tilanteita, joissa yhteiskäyttö voisi vaarantaa yhteiskunnan elintärkeiden toimintojen ja viranomaisten toimintakyvyn turvaamisen näkökulmasta keskeisten verkkojen toiminnan eikä tällaisen arvioinnin osoittaminen yksityisen tehtäväksi vaikuta asianmukaiselta (ottaen huomioon senkin, ettei tähän liity *velvoitetta* kieltäytyä yhteistoiminnasta kansallisen turvallisuuden vaarantuessa).

Lakiehdotuksen 4 §:n kieltäytymisperusteisiin sisältyy samankaltainen asetus kuin 3 §:ssä eli yksityinen taho arvioi ”kriittisen infrastruktuurin turvallisuuden” mahdollista vaarantumista. Jos yhteisrakentamishankkeen on tarkoitus mennä aina lupaviranomaisten arvioitavaksi, ei tämä kuitenkaan muodosta samankaltaista ongelmaa kuin edellä 3 §:n kohdalla.

Ehdotetussa 4 §:ssä tarkoitettu ”kriittinen infrastruktuuri” on määriteltävä laissa; nyt määrittely jää kokonaan perusteluihin.

Lakiehdotuksen 4 §:n kieltäytymisperusteet jäävät osittain kohtuullisuusarvioinnin varaan eivätkä 1 momentin luetelmakohtat siten sääntele kieltäytymisperusteita tyhjentävästi. Tämä olisi hyvä todeta perusteluissa nimenomaisesti ottaen huomioon sen, että perusteluissa viitataan 3 §:n perustelujen soveltamiseen ”soveltuvien osien” (3 §:n kieltäytymisperusteet ovat tyhjentävät). Kohtuullisuusarvioinnin alaa voitaisiin myös supistaa ja sääntelyä siten täsmentää lisäämällä 4 §:n 1 momentin luetelmakohtiin esim. se, että yhteisrakentaminen vaarantaa verkkojen turvallisuuden (myös muun kuin kriittisen infrastruktuurin) tai toisen verkkotoimijan verkon käytön aiottuun tarkoitukseen. Lisäksi voisi olla tarpeen harkita yhtenä kieltäytymisperusteena rakentamishankkeen merkittävää viivästymistä yh-

teisrakentamisen vuoksi; viivästyisestä ei aina aiheudu lisäkustannuksia (lisäkustannuksethan on otettu sinänsä huomioon 1 luetelmakohtassa).

Lakiehdotuksen 4 §:n perusteella näyttäisi olevan mahdollista, että osapuolet sopivat yhteisrakentamisesta ilman että ao. lupaviranomainen arvioi sitä lainkaan. Jos näin on, tulisi laissa nimenomaisesti turvata se, että yhteisrakentamishanke saatetaan aina viranomaisen arvioitavaksi. Esitysluonnoksessa on yleisemminkin jäänyt selvittämättä yhteiskäytön ja yhteisrakentamisen vaikutukset viranomaisten lupa- ja valvontamenettelyihin.

3. Käyttöoikeuksien sisällöstä

Lakiehdotuksen taustalla näyttäisi olevan tyyppitilanne, jossa käyttöoikeuden kohteena olevan infrastruktuurin haltija tai omistaja on samalla alueen omistaja. Näin ei välttämättä ole kaikissa lakiehdotuksen soveltamisalaan kuuluvissa tilanteissa, vaan oikeus infrastruktuurin sijoittamiseen voi perustua kahdenväliseen sopimukseen tai viranomaisen päätökseen. Oikeuden perustuessa asianosaisten väliseen sopimukseen, kolmannen oikeus muuntyyppisten laitteiden ja rakennelmien sijoittamiseen toisen alueelle määräytyy sopimuksen perusteella. Tällöin jouduttaisiin tapauskohtaisesti arvioimaan, kattaako sopimus mahdollisesti pyydetyn käyttöoikeuden vai edellyttääkö sopimus tältä osin täydentämistä.

Viranomaisen perustaessa käyttöoikeuden toisen omaisuuteen yksilöidään käyttöoikeuden saajan lisäksi tyyppillisesti käyttöoikeuden sisältö. Asiassa sovelletulla normistolla ei tässä suhteessa ole juurikaan eroa; mutta kylläkin sen kannalta, missä järjestyksessä oikeuden sisältöön voidaan jälkikäteen puuttua. Infrastruktuurin sijoittaminen voi perustua lunastuslain (603/1977) ohella ainakin maankäyttö- ja rakennuslain (132/1999), vesilain (587/2011), kiinteistönmuodostamislain (554/1995) tai tietoyhteiskuntakaaren (917/2014) nojalla perustettuihin oikeuksiin. Lakiehdotus ei sisällä päätöksen tekevälle viranomaiselle (Viestintävirasto) osoitettua toimivaltaa puuttua mainittuihin oikeuksiin, joten mahdollinen oikeuksien tarkistaminen tapahtuu asianomaisten säädösten mukaisessa järjestyksessä. Ehdotuksen perusteella jää myös epäselväksi se, olisiko toimintavelvollisuus tässä tilanteessa käyttöoikeuden pyytäjällä vai infrastruktuurin haltijalla.

4. Käyttökorvaushinnan määräytyminen

Lakiehdotuksen 3 §:ssä ei ole säännöksiä käyttökorvaushinnan muodostumisesta, joten riidanalaisessa asiassa sääntely jättää Viestintävirastolle laajan harkintavallan korvauksen määräytymisessä. Viestintäviraston tehtäviin kuuluu sinänsä teleyritysten toimintaan liittyviä hintamäärittelyjä, mutta ne pohjautuvat lähtökohtaisesti tietoyhteiskuntakaaren seikkaperäisiin säännöksiin (esim. 71-73 §).

Esitysluonnoksen perustelujen mukaan yhteistoiminnan riidanalaisuudet ja esteet koskevat käytännössä useimmiten juuri korvaushintaa tai kustannusten jakoa. Jo tämänkin vuoksi olisi perusteltua, että laissa säädettäisiin jonkinlaiset yleiset kriteerit hinnan määräytymiselle samaan tapaan kuin 4 §:ssä säädetään yhteisrakentamisen kustannusten jaosta. Säännösten muotoilussa voitaisiin käyttää hyväksi 3 §:n yksityiskohtaisissa perusteluissa esitettyjä kriteerejä kohtuullisen hinnan määräytymiselle.

5. Tietopalvelu ja tiedonantovelvollisuus

Tietopalvelun tuottajana toimivan valtio-omisteisen Johtotieto Oy:n olisi 5 §:n 4 momentin mukaan noudatettava siinä mainittuja hallinnon yleislakeja. Jatkovalmistelussa olisi vielä selvitettävä, tulisiko säännöksessä mainita vastakohtaispäätelmien poissulkemiseksi nimenomaisesti myös arkistolaki (831/1994).

Lakiehdotuksen 6 §:n 2 momentin mukaan verkkotoimijan on tarvittaessa annettava 5 §:n 1 momentissa tarkoitettut tiedot suoraan toisen verkkotoimijan pyynnöstä. Verkkotoimija voi rajoittaa tietojen antamista 5 §:n 2 momentissa tarkoitetuilla perusteilla. Verkkotoimijan tiedonantovelvoitetta voidaan pitää poikkeuksellisenä yleisiin sääntelyperiaatteisiin nähden ja ottaen erityisesti huomioon sen, että lakiehdotuksessa säädetään tietopalvelusta ja sen tehtävistä. Perustelujen mukaan säännökset palautuvat direktiivin velvoitteisiin, mutta 2 momenttia tulisi ilmeisesti ainakin rajata siten, että verkkotoimijan tiedonantovelvoite voi koskea vain toimijan *oman toiminnan* tietoja (esim. omat rakennustyöt ja kaapelit tai vireillä olevat lupamenettelyt).

Ehdotetun lain 10 §:ssä säädettäisiin Viestintäviraston tiedonsaantioikeudesta, joka ulottuisi myös salassa pidettäviin tietoihin. Perustelujen mukaan pykälässä säädettäisiin Viestintäviraston tiedonsaantioikeudesta sen suorittaessa ehdotetun lain mukaisia tehtäviään. Tämä ilmaistaan myös pykälän 1 momentissa, jonka mukaan Viestintävirastolla olisi ”tämän lain mukaisia tehtäviä suorittaessaan” oikeus saada salassapitosäännösten estämättä siinä mainitut tiedot niiltä, joiden oikeuksista ja velvollisuuksista mainitussa laissa säädetään. Sen sijaan pykälän 2 momentti velvoittaisi samat toimijat keräämään ja luovuttamaan Viestintävirastolle salassapitosäännösten estämättä myös sen muiden kuin ehdotetussa laissa säädettyjen tehtävien kannalta tarvittavat tiedot. Säännös on tältä osin muotoilultaan hyvin lavea. Lisäksi sen tarpeellisuus ja suhde pykälän 1 momenttiin jää ehdotuksessa epäselväksi, koska molemmat säännökset tarkoittaisivat käytännössä Viestintäviraston oikeutta saada salassa pidettäviä tietoja samoilta toimijoilta eli niiltä, joiden oikeuksista ja velvollisuuksista ehdotetussa laissa säädetään. Pykälä ja sen perustelut kaipaavat tältä osin selventämistä.

6. Valvonta ja erimielisyyksien ratkaiseminen

Lakiehdotuksen 8 §:n 2 momentissa asetetaan määräaika 6 §:ssä tarkoitettulle Viestintäviraston päätökselle. Mainituksessa 6 §:ssä ei kuitenkaan ole osoitettu Viestintävirastolle toimivaltaa ratkaista tiedonantovelvoitteita koskevia asioita.

Ehdotetun 8 §:n 3 momentin viittaus uhkasakkolakiin olisi suositeltavaa tarkistaa Lainkirjoittajan oppaan mukaiseen muotoon (s. 240).

Riidanratkaisua tukevan asiantuntijaryhmän tehtävää koskevaa 9 §:ää olisi syytä tarkistaa. Kyse on Viestintäviraston yhteydessä toimivasta ja Viestintäviraston asettamasta asiantuntijaryhmästä, joka on siten luonteeltaan valtionhallinnon sivuelin ja jonka tehtävänä on avustaa eri alojen asiantuntemuksellaan Viestintävirastoa. Tämän vuoksi asiantuntijaryhmään sovelletaan jo lähtökohtaisesti hallinnon yleislakeja eikä siitä säädetä erikseen. Viittaukset hallinnon yleislakeihin voidaan poistaa pykälän 3 momentista. Säännökset asiantuntijaryhmän jäsenten rikosoikeudellisesta virkavastuusta ja vahingonkorvausvastuusta ovat sitä vastoin tarpeen. Lisäksi 1 momenttia asiantuntijaryhmän tehtävästä olisi hyvä selventää seuraavaan tapaan: ”” ..., jonka tehtävänä on avustaa Viestintävirastoa erimielisyyksien ratkaisemisessa 1 §:n 1 momentissa tarkoitettuja toimialoja koskevalla asiantuntemuksellaan.”

Asiantuntijaryhmän tehtäviin ei näyttäisi kuuluvan julkisen vallan käyttöä perustuslain 119 §:n 2 momentin tarkoittamassa mielessä, mutta asiantuntijaryhmän tosiasiallinen merkitys Viestintävirastoa avustavana ja sen asiantuntemusta täydentävänä elimenä saattaisi puoltaa toimielimen yleisten perusteiden sääntelyä lain tasolla perustuslain 119 §:n 2 momentin edellyttämällä tavalla (vrt. esim. PeVL 41/2005 vp, s. 2/II). Toimielimen toimikauden mahdollisen määräaikaisuuden katsotaan kuuluvan yleisiin perusteisiin (esim. PeVL 12/2004 vp, s. 3/I ja PeVL 28/2004 vp, s. 5/I).

Esitysluonnoksen säätämisyjärjestysperusteluja on tarpeen tarkistaa edellä todetun johdosta. Viestintäviraston yhteydessä toimivan asiantuntijaryhmän kohdalla ei ole kyse perustuslain 124 §:ssä tarkoitettusta julkisten hallintotehtävien siirrosta viranomaiskoneiston ulkopuolelle.

7. Muutoksenhaku

Esitysluonnoksen mukaan tietopalvelun päätöksestä vaadittaisiin oikaisua Viestintävirastolta ja Viestintäviraston – sekä oikaisuvaatimukseen antamaan että muuhun – päätöksestä valitettaisiin hallinto-oikeuteen. Jatkovalitus korkeimpaan hallinto-oikeuteen edellyttäisi valituslupaa. Oikeusministeriö kannattaa esitettyä muutoksenhakusääntelyä.

13 §:ssä ei kuitenkaan ole syytä säätää muutoksenhakukelpoisista päätöksistä esitetyllä, luettelomaisella tavalla. Perustuslakivaliokunta on pitänyt luettelomaista sääntelytapaa ongelmallisena katsoen, että tällaiset luette-

lot eivät voi vaikuttaa eräänlaisina välillisinä muutoksenhakukieltoina. Lisäksi 13 §:ää ei tulisi otsikoida *muutoksenhauksi* (vaan esim. *valitukseksi*), koska myös oikaisuvaatimuksen katsotaan olevan muutoksenhakua.

Luonnoksen mukaan Viestintävirastolla olisi muutoksenhakuoikeus hallinto-oikeuden päätöksestä, jos hallinto-oikeus on kumonnut viraston päätöksen tai muuttanut sitä. Viranomaisen muutoksenhakuoikeutta perustellaan oikeuskäytännön yhtenäisyydellä ja asioiden erityisluonteella. Kuten perusteluissa todetaankin, perustuslakivaliokunta on pitänyt viranomaisen muutoksenhakuoikeutta ongelmallisena. Valiokunta on kuitenkin pitänyt viranomaisen valitusoikeutta ongelmattomana, jos se liittyy oikeuskäytännön yhtenäisyyden ylläpitämiseen liittyviin perusteisiin (PeVL 4/2004 vp , s. 10/I, PeVL 4/2005 vp , s. 3/I). Oikeusministeriö katsoo, että esityksessä voitaisiin harkita viranomaisen valitusoikeuden rajaamista vain yhtenäisyysperusteeseen.

8. Käyttöoikeus kiinteistön tai rakennuksen sisäiseen verkkoon

Tietoyhteiskuntakaaren 111 §:ssä säädettäisiin teleyrityksen oikeudesta saada käyttöoikeus sekä liittää viestintäverkkonsa kiinteistön tai rakennuksen sisäiseen viestintäverkkoon. Perusteluiden mukaan ehdotus poikkeaa voimassa olevasta laista lähinnä siten, että momentin uudessa toisessa virkkeessä selvennetään säännöksen tarkoitusta. Voimassa oleva tietoyhteiskuntakaaren 111 § vastaa sisällöltään aiempaa viestintämarkkinalain 69 a §:ää. Viimeksi mainitun säätämiseen johtaneessa hallituksen esityksessä (HE 238/2010 vp., s. 102-104) on asianmukaisesti kuvailtu säännöksen suhdetta asunto-osakeyhtiölain säännöksiin. Samalla, kun nyt ehdotetaan selvennettäväksi tietoyhteiskuntakaaren 111 §:n tarkoitusta, olisi selvyden vuoksi hyvä todeta, että ehdotuksella ei ole tarkoitus vaikuttaa asunto-osakeyhtiölain uudistuksia koskevaa päätöksentekoa, osakkaan muutostöitä, kunnossapitovastuuta ja kustannusten jakoa koskevien säännösten soveltamiseen.

9. Kiinteistön fyysisen infrastruktuurin ja viestintäverkon rakentamisen vaikutukset

Ehdotuksen mukaan uudet kiinteistöt ja rakennukset on varustettava nopeita laajakaistayhteyksiä tukevalla fyysisellä infrastruktuurilla ja kiinteällä sisäverkolla. Sama velvollisuus koskee merkittäviä peruskorjaushankkeita, jos fyysisen infrastruktuurin ja sisäisen viestintäverkon rakentaminen on rakennusteknisesti perusteltua (tietoyhteiskuntakaaren 249 §).

Ehdotuksen vaikutusten arvioinnin (s. 38) osalta esityksessä todetaan, että sisäverkon rakentamisella on kiinteistöjen ja asuntojen arvoa nostava vaikutus. Arvio pitänee paikkansa erityisesti kasvukeskuksissa sijaitsevien kiinteistöjen ja asuntojen osalta. Toisaalta ehdotusta sovellettaisiin myös sellaisiin taantuvilla alueilla sijaitseviin rakennuksiin ja kiinteistöihin, joiden osalta nopeat laajakaistayhteydet mahdollistavan sisäverkon rakentaminen ei välttämättä nosta kiinteistöjen ja asuntojen arvoa vastaavalla taval-

la. Ehdotuksen vaikutusarviossa tulisi ottaa huomioon fyysisen infrastruktuurin ja sisäverkkojen rakentamisen vaikutus eri alueilla sijaitseville kiinteistöille ja asunnoille.

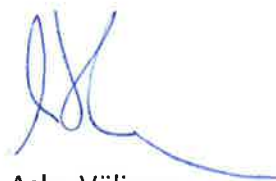
10. Lain nimike

Yhteisrakentamis- ja yhteiskäyttölain nimikettä on jatkovalmistelussa tarkistettava siten, että se kuvaa lain sisältöä riittäväällä tavalla (ks. Lainkirjoittajan opas s. 329 ss.). Nyt ehdotetussa muodossaan nimikkeestä ei esimerkiksi käy mitenkään ilmi se, että kyse on *verkkoinfrastruktuuriin* liittyvästä yhteistoiminnasta.

11. Lopuksi

Oikeusministeriön mielestä esitysluonnos edellyttää vielä perusteellista jatkovalmistelua. Lisäksi erityisesti lakiehdotus yhteisrakentamisesta ja yhteiskäytöstä edellyttää useissa kohdin kielellistä hiomista. Esitysluonnos on tarpeen toimittaa jatkovalmistelun jälkeen oikeusministeriön laintarkastukseen.

Ylijohtaja

Asko Välimaa

Lainsäädäntöneuvos

Tuula Majuri